

Vernisáže

A vedle mě týmž snem, snem časovaným
k vyhasnutí před novým dnem
hopsá si a skotačí zásobník dětských těl.

Zanikají a zjevují se ve štafetě,
konají pod parou vlídné drezury svého otce,
než přistoupí matka k jeho těkavé siluetě,
než s kanystrem Zdravas Maria obejde ho.

Výbuch je požrán hlukem projíždějícího vlaku,
který se po deseti letech dočkal,
sám bych neměl tolik trpělivosti,
celou dekádu podniká výpady,
když kreslím si své, myslím si své a sním.

Sním, avšak přežil jsem tátu,
a tedy pravda je taková, že reálným bytím
pokračuji v jeho skicách,

zde například tvář dospívající dcery,
které jsem doteď nebyl s to dát facku,
moje žena nás tu obejde s kávou,
je něco špatně, drahý?, ptá se mile a dolévá.

Já nevím.
Nerad bych jednou v pokoji Agáty
držel pod krkem chlapa,
kterému ulétla ruka, aniž by chtěl.